

La periodista i escriptora Anna R. Alós publica *Lo que nunca conté*, una crònica de cròniques, com ella mateixa el defineix. Alós – col·laboradora d'El Periódico i de **Diari de Girona** – treu a la llum històries i anècdotes que ha viscut al llarg quaranta anys de periodisme i vint-i-dos de crònica social.

— **Es va decantar per la crònica social per poder menjar i beure de gorra?**

— En absolut. La meua mare sempre deia que a les festes s'hi ha d'anar menjat, begut... i més coses. Jo mai he menjat ni begut a les festes. Primer feia la feina, perquè la crònica social es fa a la porta. I després, quan jo ja tenia la feina feta, entrava i em prenia una copa.

— **Només una?**

— Sí, no soc de beure gaire, perquè llavors vaig de tort i dic ximpleries i... millor que no.

— **Què ha callat, en el llibre?**

— Tot el que em podria suposar una demanda. Em podria haver passat més, però he omès el que em podria suposar una demanda.

— **Digui'n alguna, sense dir noms, dona.**

— Hi ha un paio, conegut, que té relació sempre amb senyores grans. Molt grans.

— **De 90 o 100 anys, posem per cas?**

— He, he. Molt grans.

— **Ha conegut molta gent. A qui preferiria no haver conegut?**

— La Kate Moss, perquè m'ha deixat molt mal record. És antipàtica i molt menyspreadora. Tampoc no m'agrada haver conegut en Tommy Lee, l'exmarit de la Pamela Anderson, que es van separar perquè es fotien hòsties. Vaig sortir una nit de festa amb ell per Eivissa i és un personatge que em resulta molt negre. La gent té aures. Jo no soc gens esotèrica, però la gent té aures.

— **Surt força Eivissa, al seu llibre**

— A Eivissa les coses que passen són naturals, com ara quan vaig collir la Nina Hagen de terra, perquè sempre anava com anava. O estar en un bar, i que la Goldie Hawn em demani que li faci una ruta pel port d'Eivissa. I de sobte apareix un tio guapíssim que vaig pensar, uau! I resulta que era el seu marit, en Kurt Russell. Guapo? No, el següent. Un altre dia, a l'hotel, la Tina Turner em va convidar a esmorzar.

— **La coneixia a vostè d'alguna cosa?**

— No em coneixia de res. Em va dir, ja que esteu soles, esmorzem juntes. I jo vinga pensar que la coneixia, però no recordava de què.

— **Anava amb perruca o sense?**

— Anava amb un mocador. Amb un mocador no la identifiqués tan de pressa. És curiós, que un personatge així vegi algú i li digui d'esmorzar junts. Crec que la soledat l'ha matat, és una persona molt sola. Perquè no és normal que et diguin això. Al cap d'una estona hi vaig caure, i li vaig dir «ets la Tina Turner, no?». I em va dir, «sí, però no passa res». És un d'aquells moments de la vida que m'hauria agradat que el meu anglès fos com el meu català. I no ho era, clar.

— **Hi ha molta droga a l'alta societat?**

— Molta. Hi ha molta cocaïna. I molta ketamina. La coca se la foten al vàter, que és un lloc pensat pel contrari: evacuar. En una festa a Vi-

CONTRACORRENT
ALBERT SOLER

Anna R. Alós
PERIODISTA I ESCRIPTORA

«Algun cop se'm van insinuar, però ara, a 70 anys, follo de memòria»

lafranca del Penedès hi havia una safata tapada, la vaig obrir i era tot pols blanca. I l'únic que se'n va acudir va ser bufar, tinc molts amics que s'han quedat pel camí i no puc suportar el tema droga. Me'n vaig haver d'anar, em volien matar.

— **És que la cocaïna no és barata, Alós.**

— A Eivissa vaig veure que la Paulina Rubio portava pols blanca en el vestit. Em vaig acostar i li vaig dir nena, quan mengis ensaimada t'has de tirar endavant, que et queda tot el sucre per sobre. Li vaig dir en català, no em va entendre de res.

— **Potser era caspa...**

— (Riu) Deixem-ho en sucre de l'ensaimada.

— **Algú se li ha insinuat... sexualment?**

— Sí. Però tampoc gaire gent, no cregui. No s'han atrevit.

— **Potser té cara de mala llet.**

— Creu que tinc cara de mala llet?

— **Crec que sí, jo no gosaria insinuar-me.**

— Jo soc de les que follo directament. O sigui, si t'insinues és com si em demanes el número de telèfon: no és perquè em truquis. Si t'insinues, anem a fol·lar. Això ho publicarà?, mare meua. Una vegada se'm va insinuar un administrador de finques. Me'l vaig quedar mirant

i li vaig dir: de debò? Li estic parlant de quan encara era insinuable, perquè ara tinc 70 anys. Ara follo de memòria.

— **Parlem de gent que ha conegut: el rei emèrit, Joan Carles.**

— *Atontat*. No veu com parla? És Borbó, tio. La gent es pensa que és *campetxano* i és *atontat*. El seu fill, en canvi, és amable i divertit. També he estat en una festa amb ell, això no ho he publicat, m'hauria sortit un llibre de mil pàgines.

— **Jordi Pujol?**

— Llest. És un pou de memòria. No sé si és intel·ligent, perquè tot el que li ha passat... Però llest, sí.

— **I la seva dona, com era?**

— Seca, antipàtica, prepotent. Miri, en tots els anys de carrera, hi ha tres personatges que m'han tirat enrere pel tracte que tenen amb la gent. Un és la Ferrusola, que et menyspreava directament, com si estiguessis al seu servei.

— **I els altres dos?**

— Fèlix Millet i Joan Gaspart.

— **Pedro Sánchez?**

— Només l'he vist una vegada i vaig pensar: no m'hi acostaré. Té l'aura negra, també. Què vol que li digui, sí, soc una mica bruixa. M'ho va dir una autèntica bruixa, de Barcelona.

— **Com va anar això?**

— Hi vaig anar amb dos amics, que fèiem COU els tres. A un li va dir que estaria internat, i ho va estar. A l'altre li va dir que es moriria abans dels 21 anys... i va morir. I a mi em va dir que li ensenyés el paladar. Li vaig ensenyar i em va dir que hi tinc la creu de Caravaca. Això vol dir que puc ser mèdium.

— **En Pujol també anava a bruixes, això els agermana.**

— Sap que vaig anar a la bruixa d'en Pujol, a Andorra? Hi vaig acompanyar una amiga. Et fa comprar ous, llavors et passa l'ou per sobre, i queda tot negre. Et diu que t'ha tret les energies negatives, però la veritat és que abans es posa nítrat de plata a les mans, per això l'ou es torna negre.

— **M'està trencant el mite de la bruixa d'en Pujol.**

— Doncs sí, a *tomar* pel cul. Ja ho vaig publicar. Ara, la senyora em va dir que en Pujol li pagava molt poc. Un altre dia en Niky Lauda em va salvar la vida.

— **Ell quasi l'havia perdut, any abans.**

— Estava al seu costat en un sopar, ni tan sols recordo què s'hi celebrava. Ens van posar un plat amb una bola de wasabi, jo vaig creure que era advocat i me la vaig posar tota a la boca. Recordo que tenia en Lauda al costat, de la part que no té orella. Ell se'n va adonar, ho va voler impedir però no hi va ser a temps. Llavors, em va agafar pel coll i se'm va endur al lavabo, on ho vaig treure tot. M'hauria mort, no és broma.

— **Algú li ha rebutjat una entrevista?**

— En Santiago Carrillo, eren unes entrevistes en què convidava l'entrevistat a cuinar una cosa que no li agradés. «*Està usted loca, váyase a la mierda*», em va dir. I la Lola Flores, li vaig trucar per demanar-li una entrevista com a part de la faràndula. «*Yo, farándula?*», i em va penjar. ■